

Kriminalistická psychologie jako psychologie práce pro kriminalisty?

Anotace: Jednou z forenzních disciplín, která svými poznatky přispívá v policejní praxi k objasňování a vyšetřování trestných činů, je kriminalistická psychologie. Komparací stávajících přístupů k vymezení předmětu a obsahu kriminalistické psychologie autoři dospívají k závěru o potřebě uspořádat stávající soubor poznatků do relativně uzavřeného, smysluplného, v kriminalistické praxi využitelného souboru poznatků. Zpracovanou představu předkládáme k odborné diskusi.

Klíčová slova: Kriminalistická psychologie, psychologie práce pro kriminalisty, deliktová situace, interakce, informace, kvalitativní výzkum

Nové druhy trestné činnosti vyvolávají praktickou potřebu zdokonalovat metody a postupy k jejich odhalování a objasňování. Jednou z vědních disciplín, která je schopná poskytnout relevantní poznatky a zjištění využitelné v policejní praxi, je kriminalistická psychologie. Vzhledem k její úzké vazbě na kriminalistickou metodiku a kriminalistickou taktiku považujeme za užitečné vyvolat odbornou diskusi k současnému pojetí (vymezení) jejího předmětu, vytvoření kategoriálního systému poznatků, které tvoří její obsah, jejímu začlenění v systému forenzních věd, metodám a možnostem praktického využití jejich poznatků. Motivem k vyvolání odborné diskuse je inkoherece názorů při vymezování jejího předmětu, obsahu, kategoriálního aparátu a z toho plynoucí možnosti využití spolu s potřebou vytvořit pro kriminalisty svébytný, funkční, z empirie vyvozený, do praxe směřující soubor psychologicky relevantních informací.

Při začleňování kriminalistické psychologie do systému aplikovaných psychologických disciplín panuje mezi autory shoda, vycházející z Neumannova členění forenzní psychologie podle časové posloupnosti (kriminalistická, soudní, penitenciární a postpenitenciární). Kriminalistická psychologie v tomto pojetí plní podpurnou funkci při provádění úkonů v přípravném řízení (Hoskovec, Hoskovcová 2000, Čírtková 2004, Baštecká 2004, Gillernová, Boukalová 2006, Spurný 2006). Podle Heretika (2004) kriminalistická psychologie je podoborem forenzní psychologie (vedle kriminologické, právníkové, penitenciární a postpenitenciární, posudkové, soudnělékařské, soudněexpertizní a forezněpsychologického výzkumu). Studijní text *Kriminální psychologie* (Čírtková, 1998) dle vyjádření autorky prioritně směřuje do kriminality chápané v jejím kriminologickém pojetí (před kriminalistickým).

Při definování předmětu kriminalistické psychologie se můžeme setkat s následujícími vymezeními:

„... kriminalistická, policejní psychologie se zabývá využitím psychologických vědomostí a metod při objasňování a vyšetřování okolností činu... Forenzní psychologové vystupují jako konzultanti při rekonstrukci trestných činů, psychologické interpretaci místa činu či profilování neznámého pachatele...“¹

„... kriminalistická psychologie (synonymem může být označení „kriminální“ psychologie, které uvádí ve stejnojmenné monografii Čírtková) se uplatňuje v průběhu vyšetřování a objasňování trestné činnosti. Předmětem jejího zkoumání je chování a prožívání osob, které

¹ HERETIK, A., 2004. *Forenzná psychológia: pre psychologov, právnikov, lekárov a iné pomáhajúce profesie*, s. 27.

se účastní na objasňování a vyšetřování věci v přípravné fázi (obviněný, poškozený, svědek, vyšetřovatel, znalec). Mezi hlavní témata patří: psychologie a taktika výslechu a výpovědi, věrohodnost výpovědi, psychologická expertiza, psychologické profilování pachatele, aspekty fyziodetekčního vyšetření, grafologický rozbor, analýza textu a videodokumentace. Psycholog vystupuje jako konzultant či soudní znalec...“²

„... kriminalistická psychologie se uplatňuje zejména v přípravném řízení trestním. Specifickými problémy jsou zjištění pachatele, jeho usvědčení (jednotlivé procesní úkony: výslech, rekonstrukce, konfrontace, rekognice, kvalita výpovědi obviněných, svědků, poškozených... Ve složitých případech dává trestní řád možnost požádat o odbornou pomoc psychologa jako konzultanta či soudního znalce... Hlavní oblastí zájmu kriminalistické psychologie je objasňování trestných činů v celé šíři a složitosti...“³

„... Terminologickým ekvivalentem pro kriminalistickou psychologii je „vyšetřovací psychologie“. Hlavním úkolem kriminalistické psychologie je rozvíjet poznatky pro zdokonalení procesů hledání pravdy o spáchaném činu. Paralelně s tím usiluje kriminalistická psychologie o tvorbu psychologicky fundovaných postupů, použitelných při objasňování a vyšetřování okolností činu, Zahnuje využití psychologie v rámci objasňování a vyšetřování kriminálních případů... Ústředním tématem je zejména psychologie výslechu a psychologický rozbor výpovědi. Dále se do kriminalistické psychologie řadí výklad některých postupů, které se opírají o psychologické poznatky, např. tzv. psychologické profilování, detektor lži apod...“⁴

Podobně jako v České republice, tak i na Slovensku je rozvíjeno označení vyšetřovací psychologie, s větším akcentem na jeho ekvivalent investigativní psychologie.

„... je vnímána jako aplikace psychologických poznatků a principů do teorie a praxe vyšetřování, tak jako i do oblasti výzkumu příčin kriminálního chování člověkem. Zabývá se psychologickými aspekty vyšetřovacího procesu z perspektivy svědka, vyšetřovatele a jiných účastníků tohoto procesu.“⁵

Role psychologů je v tomto pojetí vnímána jako edukační (při vzdělávání policistů a vyšetřovatelů) a podpůrná při náročných vyšetřovacích postupech (účast na rekonstrukci trestných činů, psychologické interpretace místa činu, profilování neznámého pachatele a vyšetření pomocí tzv. detektoru lži).

Z uvedeného stručného přehledu k vymezení předmětu kriminalistické psychologie je zřejmé, že autoři vymezují předmět kriminalistické psychologie spíše „opisem“ – t.j. definováním jejího vztahu k trestnímu právu, event. popisem možných aktivit psychologů (konzultační a soudněznalecká činnost), příp. výčtem speciálních služeb, poskytovaných psychologů (psychologické profilování, grafologie, polygrafická registrace emocí), v dalším pak zmiňují psychologickou podporu výslechu, získávání výpovědi, a akcentem na posuzování její věrohodnosti, okrajově pak uvádějí psychologickou podporu ostatních kriminalistických metod (konfrontace, rekognice, ohledání místa činu, rekonstrukce, domovní prohlídka).⁶

² VYMĚTAL, Š. Forenzní psychologie. In: BAŠTECKÁ, B. (ed.), 2009. *Psychologická encyklopedie – aplikovaná psychologie*, s. 107.

³ GILLERNOVÁ, I. a kol., 2006. *Vybrané kapitoly z kriminalistické psychologie*, s. 12.

⁴ HOSKOVEC, J. a S. HOSKOVCOVÁ, 2000. *Malé dějiny české a středoevropské psychologie*, s. 165.

⁵ KUBÍK, O., 2012. *Investigatívna psychológia: súčasné teoretické a praktické problémy vyšetřovania z pohľadu kriminálnej a vyšetřovacej psychológie*, s. 31.

⁶ GILLERNOVÁ, I. a kol., 2006. *Vybrané kapitoly z kriminalistické psychologie*, s. 201–209.

Absentující jasné a konkrétní vymezení předmětu kriminalistické psychologie, dále nově se koncipující disciplíny, např. aplikovaná psychologie kriminálního chování⁷, která vymezuje své zaměření na zkoumání jedinců dopouštějících se delikventního nebo kriminálního chování, včetně vlivu intervenčních a resocializačních programů, vnímáme jako možný zdroj rozdílů při koncipování jejího obsahu i využitelnosti jejích poznatků v kriminalistické praxi.

Intervenci psychologie a psychologů do kriminalistické praxe lze spatřovat ve dvou rovinách. V rovině využívání psychologů při objasňování a vyšetřování trestných činů a v rovině rozvíjení psychologické kompetence kriminalistů – nepsychologů, jak porozumět psychologické podstatě kriminalistických situací, tvořících náplň jejich profesionální činnosti, a na základě toho využívat psychologické metody a postupy k psychologické podpoře kriminalistických úkonů (k ovlivnění kriminalistických situací, v nichž se ocitají).

Naše pojetí kriminalistické psychologie jako „psychologie práce pro kriminalisty“ preferuje přístup rozvíjení psychologických znalostí a dovedností kriminalistů („poučených laiků“) při odhalování psychologické podstaty kriminalistických situací, v nichž se ocitají, a na základě toho pak výběr a volba metod a postupů při jejich řešení.

Z tohoto úhlu pohledu pak **kriminalistická psychologie představuje aplikovanou psychologickou vědní disciplínu s úzkou vazbou na kriminalistickou taktiku a kriminalistickou metodiku.** Ve vztahu k těmto odvětvím kriminalistiky plní podpůrnou funkci v tom, že:

- poskytuje psychologicky relevantní poznatky o zákonitostech a specifikách prožívání a chování účastníků kriminalistických a vyšetřovacích situací, o jejich interakcích, a tím
- zefektivňuje využívání kriminalistických metod při odhalování, objasňování a vyšetřování trestných činů (tvorba kriminalistických vyšetřovacích verzí, psychologická podpora výslechu, ohledání, konfrontace, rekognice, prohlídky, rekonstrukce, kriminalistického experimentu);
- identifikuje psychologickou podstatu jednotlivých druhů trestných činů (krádeže, podvody, loupeže, vraždy, sexuální trestné činy, drogová kriminalita, dopravní nehody, požáry, výbuchy, havárie, daňové delikty, počítačová kriminalita, trestné činy páchané mládeží a na mládeži aj.), a na základě toho
- poskytuje psychologická doporučení pro volbu optimálních kriminalistických postupů směřujících k odhalování, objasňování a vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů.

S koncipováním systému aplikované psychologické disciplíny kriminalistická psychologie (studijního předmětu kriminalistická psychologie) jsou spojeny otázky a problémy, jejichž vědecké (teoretické) rozpracování a výzkumné (empirické) ověření považujeme za nezbytné. Za klíčové v tomto směru považujeme hledání odpovědí na následující otázky a problémy (ke kterým uvítáme odbornou diskusi):

1. Co je předmětem společného zájmu kriminalistiky a kriminalistické psychologie, a v návaznosti na to, jak lze charakterizovat předmět kriminalistické psychologie?

⁷ VETEŠKA, J. a S. FISCHER, 2020. *Psychologie kriminálního chování: vybrané otázky etiologie, andragogické intervence a resocializace*, s. 21.

Odhalování a vyšetřování trestných činů tvoří řada na sebe navazujících procesů získávání, shromažďování, analyzování, hodnocení, fixace a využívání právně, kriminalisticky a psychologicky relevantních informací. Proto informace (v podobě materiálních stop, stop ve vědomí člověka) a proces zacházení s nimi považujeme za společného jmenovatele, za průsečík společného zájmu kriminalistiky a kriminalistické psychologie. To co odlišuje kriminalistický přístup k informacím od psychologického (a zároveň tím vymezuje okruh zájmu každé z těchto vědních disciplín), je úhel pohledu na informace (pozice, z jakých jsou informace zkoumány a posuzovány).

Kriminalistický přístup k informacím (stopám, jako předmětu zkoumání kriminalistiky), zkoumá stopy jako produkt interakce člověka s jeho okolím (lidmi, předměty), s cílem vytvořit maximálně reálný obraz o vzniku a průběhu deliktové situace. Výsledkem analýzy a syntézy takových informací (v průběhu kriminalistické interakce) je, „co se stalo a jak (čím) byl skutek spáchán“.

Nakolik (z pohledu psychologie a etiologie) je univerzální příčinou vzniku jakékoli situace jednání člověka, který situaci vnímá, emocionálně prožívá, rozhoduje se a reaguje (jedná), pak informace, umožňující porozumět prožívání a chování jedince v konkrétní situaci deliktu (porozumět motivům jeho jednání, psychickým procesům vedoucím k rozhodnutí a následnému jednání), jsou tím, co činí psychologickou analýzu scény deliktu nezastupitelnou, co umožňuje kriminalistickým stopám „obživit“, uchopit je v situačním kontextu. Tím se rozumí brát na zřetel nejen přímý nebo nepřímý sociální vliv (jedince, skupiny, davu), a kontext fyzikální („kouzlo“ prostředí), ale i interpretaci dané situace samotným jedincem nebo dalšími přítomnými aktéry. Výsledek **kriminalistického přístupu „co se stalo a jak“**, pak psychologie doplňuje o informace „**proč se tak stalo**“. Spojením uvedených pohledů vzniká funkční, kriminalisticko-psychologický, situačně-deliktový přístup k objasňování a vyšetřování trestných činů.

Předmětem kriminalistické psychologie jsou (v námi preferovaném pojetí) informace o prožívání, chování, interakcích účastníků deliktových, kriminalistických a vyšetřovacích situací. Tyto informace shromažďujeme, analyzujeme, vyhodnocujeme s využitím myšlenkových operací a psychologických metod.

2. Jak vnímá kriminalistická psychologie skutek (spáchaný delikt, jako základ deliktové situace), který je předmětem objasňování a vyšetřování?

- skutek (trestný čin), který je objasňován, představuje z psychologického hlediska situaci sui generis, („deliktová situace“), resp. interakci sui generis, kdy v konkrétních podmínkách, za použití konkrétních prostředků dochází k interakci mezi účastníky této situace (jednáním subjektu, objektu, ostatních účastníků situace). Charakteristickým znakem interakce v deliktové situaci je, že při ní dochází k porušení či ohrožení zájmů chráněných zákonem u některého z účastníků této interakce;
- informace o spáchaném skutku (získané kriminalistickými metodami) chápeme jako produkt a projev osobnosti, jednání konkrétního jedince, jako produkt jeho interakcí s ostatními prvky deliktové situace;
- vypovídací hodnota kriminalisticky relevantních informací (stop) je odvislá od schopnosti policisty, objasňujícího spáchaný skutek, tyto informace reálně vnímat, věrně zdokumentovat (fixovat), analyzovat, vyhodnotit a využít (jako důkaz);
- analýza informací (stop) umožňuje policistovi objasňujícímu skutek vytvořit si více či méně reálnou představu o průběhu šetřeného skutku a naopak – policistou vytvořená

představa o průběhu skutku umožňuje stanovit vypovídací hodnotu (význam) jednotlivých stop pro objasnění skutku (hermeneutický kruh).

3. Co je psychologickou příčinou vzniku deliktové situace?

Univerzální příčinou vzniku deliktové situace a současně základem interakcí, probíhajících v situaci (tvořících psychologický obsah situace, „objektivních“ vlastností dané situace), je z psychologického hlediska jednání člověka, aktéra vzniku deliktové situace (pachatele, podezřelého), který vstupuje do interakcí s ostatními prvky deliktové situace způsobem, jímž ohrožuje či přímo porušuje jejich zájmy, chráněné zákonem. Klíčem k porozumění konkrétnímu jednání aktéra vzniku deliktové situace je sociální kontext (situační proměnné) a z něj na pozadí vysuzované motivy – vnitřní pohnutky jednání.

4. Jak vnímá kriminalistická psychologie osobnost aktéra vzniku deliktové situace (pachatele, podezřelého)?

Za aktéra vzniku deliktové situace považujeme jedince, který svým jednáním (v interakci s předmětem svého zájmu, s obětí) ohrozil či porušil zájem chráněný zákonem; tímto jednáním, příp. opomenutím, nekonáním (a jeho důsledky) se jedinec ocitá v kriminalistické interakci v nové sociální roli – podezřelého, pachatele; v jednání, reakcích jedince – jako behaviorálním projevu jeho prožívání se odráží jeho trvalejší osobnostní dispozice, jakož i aktuální psychické stavy (odrážející situační vlivy). Při posuzování jeho osobnosti (ve smyslu jeho psychické individuality, odlišnosti od jiných lidí) a chování je proto potřebné respektovat základní principy vědeckého přístupu, jakými jsou vztah jedince k činu, situační (komplexní) přístup a princip čtyřúrovňové analýzy (od klasifikační přes vztahovou ke kauzální a systémové – dialektické). V interakčním přístupu k osobnosti vidíme příležitost, jak překonat doposud převládající, zúžený pohled na osobnost, jako klinicky vytvořený psychický profil (objevující se ve znaleckých posudcích). Tímto pohledem na osobnost (sociálně kognitivní koncepce) je akcentována interakční povaha osobnosti a význam subjektivního prožívání objektivních okolností. Úlohou psychologie (snahou psychologů) bude poznání vnitřního modelu (mentální reprezentace), podle kterého se daný jedinec v šetřené deliktové situaci orientoval, rozhodoval, reagoval, jednal.

5. Co kriminalistická psychologie považuje za klíčový explanační pojem (psychologickou kategorii) k porozumění vzniku a průběhu deliktové situace?

Nakolik klíčovým pojmem v kriminalistice jsou stopy (jejich vznik, vyhledávání, shromažďování) a základním metodologickým nástrojem při objasňování spáchaných skutků je kriminalistická verze⁸ pak klíčovým psychologickým pojmem, reflektujícím jednání aktérů i vztahy mezi nimi, je interakce (v tomto případě kriminalistická), resp. informace, interpretovaná fakta o jejím průběhu. Analýza interakcí, tvořících obsah a průběh deliktové situace, je (z pohledu kvalitativní psychologické metodologie) analýzou příběhu. Narativní analýzu lze v této souvislosti považovat za základní metodu porozumění psychickému dění v konkrétní deliktové situaci (a zároveň jako psychologický základ při vytyčování kriminalistických verzí).

⁸ MUSIL J., Z. KONRÁD. a J. SUCHÁNEK, 2004. *Kriminalistika*, s. 287.

Obsah a struktura předmětu kriminalistická psychologie (v návaznosti na kriminalistickou metodiku a taktiku), z naší zvoleného úhlu pohledu, by tvořila témata, směřující:

- k psychologické podpoře taktických kriminalistických metod – tvorba kriminalistických verzí, ohledání, výslech a konfrontace, prověrka výpovědi na místě, rekognice, kriminalistický experiment, kriminalistická rekonstrukce, prohlídka);
- k psychologické podpoře objasňování a vyšetřování jednotlivých druhů trestné činnosti (v návaznosti na kriminalistické metodiky vyšetřování).

Třetí „pilíř“ při koncipování kriminalistické psychologie jako psychologie práce pro kriminalisty tvoří metodologie k získávání právně, kriminalisticky i psychologicky relevantních informací.

Pomocí jaké metodologie, s využitím jakých metod lze v kriminalistické interakci získávat psychologicky relevantní informace o interakcích v deliktové situaci, porozumět individuálním zvláštnostem psychického dění účastníků v konkrétní deliktové situaci?

Sběr dat k uchopení psychologické podstaty různých forem interakce v deliktových situacích předpokládá volit metody a postupy, které umožňují:

- reflektovat multifaktoriální charakter interakce (kvalitu a kvantitu intervenujících faktorů zejm. sociálněpsychologického rázu či sociálněkognitivního rázu);
- zachytit na časové ose dynamiku vývoje, procesů, změn v interakci, vztazích, komunikaci;
- akceptovat jedinečnost a neopakovatelnost deliktové situace a s tím související individuálnost subjektivního prožitku, který ve vědomí účastníků deliktové situace vyvolá (a ovlivní jejich chování, reakce, vztahy);
- zohlednit (vzít v úvahu a využít) subjektivní představy a interpretace řešitele.

Z tohoto pohledu pro získávání a analýzu dat o interakcích v deliktových situacích se ukazuje (a naše dosavadní zkušenosti to potvrzují) jako prakticky využitelný a funkční metodologický přístup, využívající zásady a postupy kvalitativního výzkumu.

V návaznosti na představené hledání „nového“ uchopení (vymezení) oboru kriminalistické psychologie, tj. vymezení jeho obsahu jako aplikované forenzní disciplíny a potažmo jako vyučovaného předmětu směřujícího k přípravě policistů a jejich celoživotnímu vzdělávání (formou kurzů) budeme předkládat návrh výzkumného projektu, jehož cílem bude získání empirických dat o dosavadním stavu využívání psychologických poznatků v kriminalistické praxi a ověření vybraných přístupů (speciálních psychologických služeb) v podpoře úkonů v přípravném řízení.

Souhrn

Nové druhy trestné činnosti vyvolávají praktickou potřebu zdokonalovat metody a postupy k jejich odhalování a objasňování. Jednou z vědních disciplín, která je schopná poskytnout relevantní poznatky a zjištění využitelné v policejní praxi, je kriminalistická psychologie. Vzhledem k její úzké vazbě na kriminalistickou metodiku a kriminalistickou taktiku považujeme za užitečné vyvolat odbornou diskusi k současnému pojetí (vymezení) jejího předmětu, vytvoření kategoriálního systému poznatků, které tvoří její obsah, jejímu začlenění v systému forenzních věd, metodám a možnostem praktického využití jejich poznatků. Motivem k vyvolání odborné diskuse je inkoherece názorů při vymezování jejího

předmětu, obsahu, kategoriálního aparátu a z toho plynoucí možnosti využití spolu s potřebou vytvořit pro kriminalisty svébytný, funkční, z empirie vyvozený, do praxe směřující soubor psychologicky relevantních informací. Hledáním odpovědí na otázky, položené autory v textu, včetně jejich verifikace plánovaným empirickým šetřením v policejním terénu, chceme rozšířit a inovovat stávající poznatkovou bázi forenzní psychologie o jednu její významnou složku – kriminalistickou psychologii.

Seznam bibliografických odkazů

- BRUNOVÁ, Markéta, 2019. *Dokazování trestné činnosti: s využitím kriminalistických stop a identifikace*. První vydání. Praha: Vysoká škola finanční a správní. Eupress. ISBN 978-80-7408-196-5.
- ČÍRTKOVÁ, Ludmila, 2009. *Forenzní psychologie*. 2. upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk. ISBN 978-80-7380-213-4.
- ČÍRTKOVÁ, Ludmila, 1998. *Kriminální psychologie*. Vyd. 1. Praha: Eurounion. ISBN 80-85858-70-3.
- GILLERNOVÁ, Ilona a kol. *Vybrané kapitoly z kriminalistické psychologie*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 2006. 280 s. Učební texty Univerzity Karlovy v Praze. ISBN 80-246-1293-3.
- HERETIK, Anton, 2004. *Forenzná psychológia: pre psychologov, právnikov, lekárov a iné pomáhajúce profesie*. 2., preprac. a dopl. vyd. Bratislava: Slovenské pedagogické nakladateľstvo. ISBN 80-10-00341-7.
- HOSKOVEC, Jiří a Simona HOSKOVCOVÁ, 2000. *Malé dějiny české a střeoevropské psychologie*. 1. vyd. Praha: Portál. ISBN 80-7178-311-0.
- KUBÍK, Ondrej, 2019. *Investigatívna psychológia: súčasné teoretické a praktické problémy vyšetrovania z pohľadu kriminálnej a vyšetrovacej psychológie*. 2. doplnené a prepracované vydanie. Bratislava: Wolters Kluwer, ISBN 978-80-571-0037-9.
- MUSIL, Jan, Zdeněk KONRÁD a Jaroslav SUCHÁNEK, 2004. *Kriminalistika*. 2., přeprac. A dopl. vyd. V Praze: C.H. Beck, Beckovy mezioborové učebnice. ISBN 80-7179-878-9.
- PAULSEN, Derek J., Sean BAIR a Dan HELMS, 2010. *Tactical crime analysis: research and investigation*. Boca Raton: Taylor & Francis, xiv, ISBN 978-1-4200-8697-3.
- SHALER, Robert C., 2012. *Crime scene forensics: a scientific method approach* [online]. Boca Raton, Florida: CRC Press [cit. 2022-10-14]. ISBN 978-1-4398-9773-7. Dostupné na internete:
<https://ebookcentral.proquest.com/lib/natlbooks/detail.action?docID=1446325>.
- SPURNÝ, Joža, 2006. Quo vadis kriminalistická psychologie? Praha: Kriminalistika, 4. s. 257–262.
- VETEŠKA, Jaroslav a Slavomil FISCHER, 2020. *Psychologie kriminálního chování: vybrané otázky etiologie, andragogické intervence a resocializace*. Vydání 1. Praha: Grada Psyché. ISBN 978-80-271-0731-5.
- VYMĚTAL, Štěpán, 2009. Forenzní psychologie. In: BAŠTECKÁ, Bohumila (ed.). *Psychologická encyklopedie: aplikovaná psychologie*. Vyd. 1. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-470-0.

Keywords: forensic psychology, occupational psychology for criminalists, offence situation, interaction, information, qualitative research

Summary

One of the forensic disciplines, which knowledge contributes to the clarification and investigation of crimes in police practice, is criminalistic psychology. By comparing the existing approaches with the definition of the subject and the content of forensic psychology, the authors conclude that there is a need to arrange the existing body of knowledge in a relatively closed, meaningful body of knowledge that can be used in criminalistic practice. The authors submit the processed thought for expert discussion.

*doc. JUDr. Mgr. Joža Spurný, Ph.D.
Katedra společenských věd
Fakulta bezpečnostního managementu
Policejní akademie České republiky v Praze
e-mail: spurny@polac.cz
+420974828249*

*Mgr. Ludmila Fonferová, Ph.D.
Katedra společenských věd
Fakulta bezpečnostního managementu
Policejní akademie České republiky v Praze
e-mail: fonferova@polac.cz*

*PhDr. Jitka Veselá, Ph.D.
Katedra společenských věd
Fakulta bezpečnostního managementu
Policejní akademie České republiky v Praze
e-mail: vesela@polac.cz*

Recenzenti: pplk. JUDr. Magdaléna Krajníková, PhD., kpt. Ing. Matej Bárta, PhD.